

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-6 У 5936/16
Дана: 02.02.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Вере Маринковић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Томић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из села ..., ..., кога заступа Курмазовић Милисав, адвокат из Ужица, Омладинска број 34/24, поднетој против Војне поште број 1122 Београд, ради поништаја решења УП-2 број: 50-34/2007 од 25.02.2016. године, у предмету разрешења од професионалне војне службе, у нејавној седници већа, одржаној дана 02.02.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Војне поште 1122 Београд Уп-2 бр. 50-34/2007 од 25.02.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** Војна пошта 1122 Београд да тужиоцу А.А. Из ..., село ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Војне поште 1097 Ниш, инт. број 23-1325 од 29.12.2015. године, којим је одређено да се тужилац, раније млађи водник по уговору на служби у Војној пошти 4830 Ужице, разрешава од професионалне војне службе са даном 15.08.2005. године. Истим решењем, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова нужног правног заступања, као неоснован.

У тужби, поднетој овом суду 05.04.2016. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због повреде правила поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наводи да су у поновном поступку учињене повреде правила поступка из члана 69. став 2. Закона о управним споровима и одредбе члана 125. став 1. и члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, због чега нису испуњени услови за правилну примену материјалног права и то одредби члана

113. став 2. и 3. Закона о Војсци Југославије (“Службени лист СРЈ”, бр. 43/94...2/2002 и “Службени лист СЦГ”, бр. 7/05 и 44/05). Указује да је тужени орган учинио и повреду одредбе члана 235. став 2., а у вези са чланом 230. став 1. Закона о општем управном поступку, јер није оценио навод жалбе у којима је тужилац истакао да у поступку није утврђено да ли је тужилац разрешен са даном 15.08.2005. године због расформирања јединице или због фактичке предаје дужности. Истиче да је тужени орган повредио правила поступка и материјално право, с обзиром да се у образложењу решења позвао на одредбу члана 117. став 2. Закона о Војсци Србије, која се не може применити, јер није важила у време спорног односа 15.08.2005. године. Такође наводи да је до разрешења тужиоца дошло услед грубих пропуста службених лица у Војној пошти 4830 Ужице, с обзиром да се усменим наређењем не може обуставити примопредаја дужности, па се не може ни сматрати да је неко на тај начин ослобођен обавезе даље примопредаје дужности, у конкретном случају пре 15.08.2005. године, јер су усмена наређења супротна одредби члана 113. став 2. Закона о Војсци Југославије. Поред изнетог указује да су према пресуди Управног суда У 2893/10 (2008) управни органи били дужни да утврде, сагласно одредби члана 113. став 3. Закона о Војсци Југославије, када је акт о престанку службе постао коначан. Такође, сматра да је одбијање туженог органа да тужиоцу надокнади трошкове управног поступка незаконито, с обзиром да је пуномоћник поступао у име и за рачун тужиоца као странке. Предлаже да суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције и обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора у износу од 17.870,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС” бр. 111/09) и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одбио жалбу тужиоца након што је увидом у списе предмета утврдио да је поступак престанка службе тужиоца правноснажно окончан, да је рок за расформирање јединице у којој је тужилац био на служби 30. јун 2005. године, да је тужилац усменим наређењем надлежног старешине ослобођен обавезе даље предаје дужности непосредно пре 15.08.2005. године, због чега је, по оцени туженог органа, правилно првостепени орган одлучио када је утврдио да је тужилац разрешен професионалне службе са даном 15.08.2005. године. Такође, тужени орган је оценио да је правилно првостепени орган одбио и захтев тужиоца за накнаду трошкова заступања, јер се у конкретном случају ради о једностраначкој управној ствари у којој тужилац није успео у поступку, при чему у списима нема доказа да је заступање тужиоца било нужно, односно оправдано.

По оцени суда, основано тужилац тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на његову штету, јер је оспорено решење донето уз повреду одредбе члана 199. став 2. а у вези члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10).

Ово са разлога што тужени орган у образложењу оспореног решења само

цитира одредбе члана 113. став 1. и 2. Закона о Војсци Југославије и члана 117. став 2. Закона о Војсци Србије, при чему не наводи конкретну законску одредбу на основу које се тужилац разрешава од професионалне војне службе, што не чини ни првостепени орган у решењу од 29.12.2015. године, с тим да у образложењу оспореног решења тужени орган и даље не наводи да ли је тужилац разрешен од професионалне војне службе као лице које се налази на дужности или као лице које се не налази на дужности.

Управни суд је оценио да није основан захтев тужиље да суд, сагласно одредби члана 43. став 1. Закона о управним споровима, одлучи у овој ствари доношењем пресуде у спору пуне јурисдикције, будући да, по налажењу суда, природа ове ствари и утврђено чињенично стање не пружају поуздан основ за то.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I пресуде и предмет вратио надлежном органу на поновно одлучивање у складу са чланом 42. став 1. истог закона, при чему је тужени орган везан примедбама суда изнетим у пресуди, сагласно одредби члана 69. став 2. наведеног закона.

Одлучујући о захтеву тужиоца за накнаду трошкова управног спора, Управни суд је, применом одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима, у вези са одредбама члана 150., 153. и 154. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/2011, 49/2013 – одлука УС, 74/2013 – одлука УС и 55/2014), које се сходно примењују на основу члана 74. Закона о управним споровима, нашао да је захтев основан, па је тужиоцу у складу са тарифним бројем 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката ("Службени гласник РС", бр. 121/12), досудио трошкове управног спора у укупном износу од 17.870,00 динара, и то: на име састава тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара, као и трошкове таксе на тужбу у износу од 390,00 динара, и таксе на одлуку у износу од 980,00 динара, те је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 02.02.2018. године, I-6 У 5936/16

Записничар
Снежана Томић, с.р.

Председник већа- судија
Олга Петровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ